Κραυγή αγωνίας, αλλά με διαφορετικό νόημα. Ανάλογα με το είδος και την κατεύθυνση των ανθρώπινων ροών

Από την ‘’ανεπτυγμένη’’ Ευρώπη της ΕΕ και του ΝΑΤΟ

Μέσα στα εικοσιπέντε τελευταία χρόνια είχαμε: Την εισβολή στον Περσικό Κόλπο και το Ιράκ για την ανατροπή του Σαντάμ και τα χημικά όπλα που δεν υπήρξαν ποτέ. Την εισβολή στο Αφγανιστάν και την επιβολή του διαρκούς πολέμου στα σύνορα με το Πακιστάν, ως συλλογική τιμωρία των λαών με αφορμή τη δράση πρώην συνεργατών των ΗΠΑ στον αντικομουνιστικό και αντισοβιετικό αγώνα. Τις επιχειρήσεις ανατροπής των καθεστώτων Καντάφι και Άσαντ, των μοναδικών κοσμικών καθεστώτων της Λιβύης και της Συρίας μετά την καταστροφή του Ιράκ. Ακόμη, όμως είχαμε και έχουμε: Τον πόλεμο διαρκείας για τον έλεγχο από τις παγκόσμιες πολυεθνικές στις χρυσοφόρες και διαμαντοφόρες χώρες του Κονγκό και της Δυτικής Αφρικής, καθώς και του πετρελαϊκού πλούτου στην Νιγηρία.

Ο ‘’πολιτισμένος κόσμος’’, ανεμίζοντας τις σημαίες της αγοράς, του κέρδους, του δολαρίου,

του ευρώ, και της ‘’ανωτερότητας του ελεύθερου κόσμου’’, σκορπίζει βόμβες, θάνατο, μίσος και φτώχεια σε μια τεράστια περιοχή της Μέσης Ανατολής, της Ασίας και της Αφρικής. Χειρότερες πληγές από τον καύσωνα, τη λειψυδρία, τα θηρία ή τα κουνούπια.
Μόνο στις κοντινές μας χώρες των πολεμικών αναφλέξεων και επιχειρήσεων του ΝΑΤΟ με συμμετοχή φυσικά της ΕΕ, κατοικούν (και βομβαρδίζονται καθημερινά) 300 εκατομμύρια άνθρωποι. Όση σχεδόν είναι η έκταση των χωρών της ευρωζώνης!
Σα να μην έφταναν τα προγράμματα μαζικής καταστροφής που είχε επιβάλλει ο ‘’ανεπτυγμένος’’ καπιταλιστικός κόσμος, δια μέσου της οικονομικής ληστείας των φυσικών πόρων αυτών των χωρών και της επιβολής στυγνών δικτατοριών για να φυλάνε τις πετρελαιοπηγές….
Ο άνθρωπος, λένε, είναι το μόνο ζώο, που σκοτώνει το είδος του με τέτοια ευκολία, αλλά και με την ικανότητα να καταστρέψει την ίδια τη γη. Όχι, υποχρεωτικά, αλλά έχει αυτή τη δυνατότητα.
Ε, λοιπόν αυτή τη δυνατότητα ο δυτικός λεγόμενος άνθρωπος, ο άνθρωπος του καπιταλιστικού πολιτισμού και της ιμπεριαλιστικής αγριότητας την έχει φτάσει στα όριά της, σκορπώντας τον τρόμο στα εκατομμύρια των ανθρώπων στη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική.

Από τη Συρία, το Ιράκ, το Αφγανιστάν προς την Ευρώπη

Ότι και να γίνει το ανθρώπινο ποτάμι των προσφύγων και αυτών που ζητούν άσυλο θα φουσκώνει διαρκώς. Δεν έχουν τίποτα να χάσουν.

Τα περί καταχθόνιου σχεδίου αλλοίωσης του ελληνικού αίματος, που αναμασούν οι φασίστες, οι ακροδεξιοί και οι διάφοροι ανόητοι, είναι εκτός τόπου και χρόνου. Πενήντα εκατ.

άνθρωποι σε όλο τον κόσμο είναι σήμερα πρόσφυγες (όχι μετανάστες!) μακριά από τις πατρίδες τους. Η πλειοψηφία τους είναι στην περιοχή μας.
Πλησιάζουν τα 4 εκατ. οι πρόσφυγες από τη Συρία. Η Τουρκία πλέον αποτελεί τη μεγαλύτερη χώρα φιλοξενίας προσφύγων παγκοσμίως, λόγω της μαζικής εισροής Σύρων τα τελευταία τέσσερα χρόνια, και έχει δαπανήσει πάνω από 6 δισ. δολάρια για παροχή άμεσης βοήθειας στους πρόσφυγες. Η πόλη Ζαάτρι της Ιορδανίας, με στρατόπεδο 130.000 προσφύγων γίνεται πλέον η τέταρτη πόλη της χώρας.
Σχεδόν 700.000 αιτήσεις ασύλου έγιναν στην Ευρώπη μόνο για το 2014 (άνοδος 47%).
Θύματα της ίδιας της προκατάληψης των ρατσιστών και ξενόφοβων, ο άνθρωπος-εχθρός, ο επικίνδυνος ‘’άλλος’’, πολλαπλασιάζεται και καταλαμβάνει τα πάντα στη σκέψη τους.
Και όμως, παρότι η Ελλάδα είναι μια από τις πύλες προς την ΕΕ, οι αριθμοί λένε άλλα.
Ας δούμε τον κρίσιμο δείκτη αριθμός αιτούντων άσυλο ανά 1000 κατοίκους: Η Ελλάδα είναι στις τελευταίες χώρες με 4.2 αιτήσεις/1000 κατοίκους. Αντίστοιχα έχουμε Σουηδία 19.2, Μάλτα 17.7, Νορβηγία 10.7, Αυστρία 10.4, Κύπρος 8.4, Βέλγιο 8.3, Ουγγαρία 6.6, Δανία 6.6, Γερμανία 5.3, Ολλανδία 4.3, Γαλλία 4.2.

Παρά το ρεύμα προσφύγων προς την Ευρώπη που έχει ανησυχήσει τόσο τους γαλαζοαίματους, το βαρύ φορτίο, το σηκώνουν οι γειτονικές προς τις εμπόλεμες χώρες ζώνες. Η Ιορδανία φιλοξενεί 650.000 πρόσφυγες από τη Συρία και ο πολύπαθος Λίβανος άλλους 1,2 εκατ. Στη γειτονική Τουρκία διαβιούν περί τους 1,8 εκ. άνθρωποι από τη Συρία. Η πάμφτωχη Κένυα έχει δεχτεί 550.000 Σομαλούς. Μπροστά σε αυτά τα νούμερα, οι 43.000 πρόσφυγες που έφτασαν στην Ελλάδα το 2014, είναι φυσικά ένας ελάχιστος αριθμός.

Δε θα περάσουν!

Σύμφωνα με τη δεξιά και ακροδεξιά ρητορική, το πρόβλημα είναι οι τρομαγμένοι, ρημαγμένοι, ξεριζωμένοι, ξυπόλυτοι και νηστικοί άνθρωποι. Όχι, οι πολιτικές που τους δολοφονούν. Θα έπρεπε ίσως να πεθάνουν ακίνητοι στη χώρα τους.
Και αν όχι, να ντουφεκιστούν ή να θαλασσοπνιγούν στις χώρες υποδοχής. Η ΕΕ να φτιάξει τείχη και ηλεκτροφόρους φράχτες για να σωθεί.
Τους ενοχλεί ο καπνός και η στάχτη. Δεν αναρωτιούνται για τη φωτιά, ούτε τους νοιάζει ποιοι είναι οι εμπρηστές.
Στην πυρά λοιπόν οι άνθρωποι! Η Ιερά Εξέταση και οι νέοι Σταυροφόροι είναι εδώ για να μας σώσουν… Μαζί και οι αιματολόγοι που θα ελέγχουν την καθαρότητα της ελληνικής φυλής.
Από κοντά και ο ΣΚΑΙ ως θεματοφύλακας της αιωνιότητας της ανθρώπινης γελοιότητας.
Οι θεματοφύλακες της Ευρώπης ουρλιάζουν σαν ύιανες. Θαυμάστε τους τι μας λένε:

“Δε θα περάσουν!
Ούτε τα μνημόνια, ούτε η λιτότητα, ούτε η ανεργία, ούτε κανένα άλλο δόλιο προπέτασμα καπνού δε θα εμποδίσει τους γνήσιους έλληνες και ευρωπαίους , να δουν τον πραγματικό εχθρό και κίνδυνο: Εκείνα τα μικρά κοριτσάκια από τη Συρία ή την Ερυθραία που γεννήθηκαν μέσα στο σαπιοκάραβο των προσφύγων πριν αυτό βουλιάξει στη Μεσόγειο, ανοιχτά των Ιταλικών ακτών”.

Αυτός είναι ο “πολιτισμός” τους. Αυτός που τα σημερινά παιδιά που δολοφονούνται, μαζί με τα δικά μας παιδιά, οι αυριανοί άντρες και γυναίκες, θα κάψουν συθέμελα και λυτρωτικά για την ανθρωπότητα.

Για αυτά τα παιδιά δε φτάνει να κλαίμε.

Οφείλουμε να τιμάμε τη δίκαιη **οργή** και την **αντίσταση** που μεγαλώνει μαζί τους, που σαν αμείλικτα **σπαθιά** θα αποδώσουν **δικαιοσύνη**.

Σε αυτά αφιερώνονται και τα παρακάτω τραγούδια.

bd foxmoor – active member

Τελευταία εικόνα

Δεκανέας Tom Wright, οδηγός βαρέου οχήματος
θύμα βομβιστή στο Ιράκ.
Τυφλός και δέσμιος αναπηρικού καθίσματος,
μορφινομανής και χρήστης κρακ.
Παρακαλώ ζωγραφίστε αν μπορείτε θλιμμένα
την εικόνα την στερνή που κράτησα από κει.
Κάντε το φόντο μαύρο να μοιάζει με μένα.
έναν ήρωα που ξέχασε η μαμά Αμερική.
Πάνω πάνω βάλτε λίγο γαλανό και γκρίζο
σαν του Detroit το θλιμμένο ουρανό
που δε θα πάψω να θέλω να τον δω και να ελπίζω
και με μια άσπρη πινελιά δώστου ένα τόνο αγνό.
Μα κράτα πολύ χώρο στον καμβά
για τον μικρό, τον παραλίγο φονιά μου.
Φτιάξτον μελαχροινό και να κρατάει έναν κουβά
κι απ’ το τιμόνι να τον βλέπω μπροστά μου.
Όχι –όχι… φτιάξτον, αφού έχω κατεβεί,
και κοιταζόμαστε περίπου από το ένα μέτρο•
το κακό δεν είχε ακόμα συμβεί.
Θυμάμαι δίπλα μας είχε ένα δέντρο.
Να του δίνω τσιγάρο όχι δεν είναι εικόνα καλή…
φτιάξε με απλά να του μιλάω,
είχε κοντό μάλλον και μαύρο μαλλί…
να με κοιτάει στα μάτια ενώ εγώ του γελάω•
φτιάξ’ τα πράσινα, γαλήνια και υγρά
κι αν θυμάμαι του ποδοσφαίρου φόραγε φανέλα,
είπα να ’μαι ευγενικός ετούτη τη φορά,
έβγαλα απ’ την τσέπη μου και του ’δωσα μια καραμέλα.
Του ’δειξα την ταυτότητα την στρατιωτική
σήκωσε τη μπλούζα του και ήτανε ζωσμένος
μου ’πε κάτι σίγουρα για την Αμερική

τότε μου γέλασε κι αυτός και τέλος...

Discography:
‘Οταν οι μικρόνοοι hiphoραγούν_CD
Track Number:
13
Group Tracks:
CD

bd foxmoor – active member
MELBA
Πάμε μια βόλτα στη Σιέρα Λεόνε στην Αφρική σ’ ένα μικρό χωριό μια βροχερή Κυριακή• πράγμα σπάνιο για τα ζεστά εκείνα μέρη. Τρυπώνουμε σε μια καλύβα μέρα μεσημέρι για να γλιτώσουμε για λίγο από την μπόρα όπως θέλει να γλιτώσει από μας αυτή η χώρα.

Μέσα υπήρχαν μόνο κάτι στοιβαγμένα τσουβάλια
και τα δυο τα βρεγμένα μας κεφάλια.
Όχι για πολύ – ακούμε συρσίματα
και στη λάσπη απ’ έξω ακούμε βήματα…
Μια λευκή γυναίκα μ’ ένα μαύρο κοριτσάκι
λαβωμένο από μαχαίρι στο μικρό του χεράκι.
Τρομάξανε κι οι δυο μ’ εμάς στο έμπα,
η λευκή δασκάλα Μαίρη και η Melba.
Αφού ησυχάσανε με μας άρχισε η Μαίρη να μας λέει
τι συνέβη πριν και σφιγγόταν να μη κλαίει
για το πανέμορφο αυτό πλάσμα που ήταν μαζί της
που ενός στρατιώτη το χέρι είχε χαράξει το κορμί της.
Η Melba, βλέπεις, δε κάνει εύκολα φίλο
γιατί λέει μια ιστορία για έναν μαύρο σκύλο.Η ιστορία αυτή μιλάει για ένα μύθο, ένα θαύμα
καθώς το διηγείται η Melba ξεχνάει το τραύμα.
Σηκώνεται και με γυαλισμένα μάτια αρχίζει.
«Υπάρχει ένας μύθος που στ’ αυτιά μας γυρίζει.
Για το μαύρο σκύλο απ’ τα διαμαντοχώρια
που έρχεται όταν πέσει στον τόπο μεγάλη στεναχώρια
και ζητά πάντα εκδίκηση να πάρει
από κάθε της Αφρικής μας μακελάρη.
Μια νύχτα τον είδα από μακριά και φευγαλέα
να δαγκώνει ένα λευκό στρατιώτη λυσσαλέα
στο λαιμό και τότε το άφεγγο δρομάκι
γέμισε φως και απ’ το αίμα φτιάχτηκε ρυάκι.
Μια άλλη νύχτα με το φεγγάρι χωρισμένο στα δύο
σταμάτησε λαθρέμπορους με μεγάλο φορτίο
τους σκότωσε και τους κέντησε με τα διαμάντια το σώμα
ώσπου να γίνουν ένα με το χώμα.
Αυτή είναι η εικόνα που με στοιχειώνει,
τη λέω σ’ όποιον από ντροπή το κεφάλι δε σηκώνει.
Κι ας με σκοτώσουν η μάνα μου η Αφρική
θα καλέσει για εκδίκηση το μαύρο σκυλί.
Have you seen the black dog’s teeth, sharp like a knife?
Have you seen him tear apart a throat, to take a life?

* Η πρώτη ανάρτηση του σημειώματος έγινε στις 12/4/15 και τροποποιήθηκε στις 3/9/15 με αφορμή τον πνιγμό παιδιών, σύρων **προσφύγων**, που ξέβρασε η θάλασσα στα τουρκικά παράλια.

